

Derfor er jeg lege...

Nysgjerrighet

Seks år gammel ble jeg resolutt plassert foran svart-hvitt-fjernsynet av min far. Problemet var at klokken var tre om natten. Et verdenshistorisk øyeblikk var i ferd med å inntreffe: Neil Armstrong skulle spasere på månen. De første, dårlige TV-bildene beseglet en liten gutts liv.

Kunnskap og nysgjerrighet er veien til en innholdsrik tilværelse. I motsetning til hva mange av mine kolleger forteller, har jeg aldri følt noe kall mot legegjerningen. Jeg tror alle jobber er like viktige og interessante.

Min akademiske studiekarriere startet på NTH. Diplomoppgaven var knyttet til medisinsk teknologi, og en gryende forståelse for medisins kompleksitet ble vekket. Med sivilingeniørpapirene i hånden gikk turen til verdens beste legeutdanning, i Tromsø. Ole Mjøs ga oss studenter skjellsettende undervisning i hjertets utrolige fysiologi, og valget videre ble nå enda lettere.

Fem flotte år på Ullevål sykehus ved Ole Sejersteds lab ga enda større dybdeforståelse for hjertet, med disputas som punktum for det hele. Klinisk arbeid med pasienter i et fag under rivende utvikling har vært svært givende.

Etter 20 år på sykehus startet jeg som avtalespesialist ved Ullevål stadion, noe jeg definitivt ikke har angret på. Endelig å være gründer, med bedre tid til pasienter og fag, og til å skape sin egen hverdag. Moro. For meg har dette med å skape sin egen hverdag også resultert i to kriminalromaner sammen med min søster, selvfølgelig med utgangspunkt i kardiologiens mysterier. (Flere kommer!) I tillegg har en stor interesse for foto resultert i et kontor fylt av diverse bilder på veggene. Både bøkene og bildene har bidratt til hyggelige og morsomme innspill fra pasienter, som da føler seg mer komfortable i møte med kardiologen.

Even Holt
KAL-klinikken AS

Se videointervju her:
legeforeningen.no/derfor

– Jeg følte meg liten og fryktelig redd

Den eneste tanken som gnagde meg hele døgnet var at jeg hadde fått kreft, sier Gerd-Sylvia Homme.

– Turer med hunden var til god hjelp. Illustrasjonsfoto Colourbox

På Primærmedisinsk uke delte den 53 år gamle læreren sine erfaringer med sitt møte med helsevesenet etter at hun i 2008 ble rammet av brystkreft.

De riktige spørsmålene

– Hvordan skal man egentlig forholde seg til en hel familie som er livredde? Samtidig som man er syk og redd og ønsker å være en god mor og ektefelle. Det er viktig at helsepersonell forstår at vi som pasienter strever med egen redsel, at legen forstår hvor hudløs og sår man kan føle seg etter å ha fått en slik diagnose. Helsepersonell må forstå at man trenger støtte og forståelse for helheten i livet sitt

Det er viktig at legen stiller de riktige spørsmålene, for eksempel: Hvordan har du det egentlig? og tar seg tid til å vente på det ærlige, og kanskje omfattende svaret. Det å få en kreftdiagnose er en utrygg, forferdelig situasjon. Noen leger kan ofte være unnvikende når det gjelder å gi faktainformasjon vedrørende det som ligger foran en, hva man kan forvente av behandling, behandlingens varighet, bivirkninger osv. Ofte får man vage svar som at vi tar en ting av gangen. Da jeg fikk diagnosen ønsket jeg å få mest mulig informasjon. Jeg ønsket å se et tidsperspektiv i all denne nye elendigheten i livet mitt. Jeg ville ha kontroll over hva som skulle skje. Jeg følte utrygghet og redsel, sier Homme.

Hjelp til å være optimistisk

Homme mener det skal små ting til for å hjelpe pasienten til å være optimistisk og at det er viktig at helsepersonell også aktivt

oppmuntrer til at tilsynelatende småting kan hjelpe pasienten til å beholde optimismen i små øyeblikk som gjorde livet lettere.

– Jeg fokuserte på små, men viktige ting for å unngå å surre meg inn i sorg, depresjon og avmakt. Jeg tok hunden med på skogsturer. På disse turene opplevde jeg å bruke sansene på en helt annen måte enn jeg hadde gjort tidligere. Det må være slik at når et menneske blir rammet hardt, så blir man også atskillig mer var for sanseinntrykk, påpeker hun.

Selv kan ikke hun skryte nok av sin fastlege gjennom 13 år.

– Jeg har gjennom hele sykdomsprosessen alltid følt at min fastlege har tatt meg på det største alvor. De regelmessige samtalene mellom cellegiftikurene var svært viktige. Jeg fikk støtte på hvordan jeg selv ønsket å bruke dagene mine så lenge det ikke gikk på tvers av den medisinske behandlingen.

Fastlegen skal ikke bare ha inngående medisinsk kunnskap, men også evne til å bygge solide mellommenneskelige relasjoner. Jeg fikk aldri følelsen av å være «til bry» eller «bruke opp» tiden hans. Fastlegen min så hele meg og samtalene med ham var veldig viktige under sykdomsperioden.

– Nå føler jeg en enorm stolthet over at jeg har klart meg gjennom det, sier Gerd-Sylvia Homme.

Lisbet T. Kongsvik
lisbet.kongsvik@legeforeningen.no
Samfunnspolitisk avdeling